

THAT ONE TIME I HATED MYSELF SO MUCH, I WANT TO BE WHITE!

(Trần Nghi Âu Cơ)

My mother started packing my lunch when I entered the sixth grade. She was super excited about it. She bought small plastic containers and a purple lunch bag for me. Every night before she went to bed, she'd prepare steamed vegetables, meat, shrimp, the best of Vietnamese cuisine. She'd always say, "I already added the nước mắm for you."

But when I sat down next to my friends, and opened the lid, they all simultaneously held their hands up to their noses. Ewwww, what is that smell? I remember half-heartedly taking a bite, then closing the lid, pretending that I wasn't hungry. I spent the next few weeks eating in the bathroom, or mostly not eating at all. When my mother realized I wasn't eating, she asked me what I wanted. What I wanted was to eat her food because she was the best cook in the world. But what I said was, "I want Lunchables." And that was what she got me.

Really I didn't want Lunchables because they were good. (They were pretty gross, actually.) I wanted them because I wanted to be white. I was tired of being that kid with the weird name. (Kids can be assholes, man. I got called Alcohol, Cocoa, Opi, Ow-Cootie...the list goes on and on.) I was tired of being asked to teach everyone Vietnamese swear words or translate things like "Jimmy" or "Michelle" into Vietnamese. I was tired of having kids pull up the corners of their eyes at me or shouting gibberish at me thinking it means something in Vietnamese.

So in my genius, logical little kid brain, I thought the only solution was to become as white as possible. "White" = "normal"; "normal" = "cool"; "cool" = "popular". The "whitest thing" I thought I could reach was Lunchables. But I couldn't even enjoy it because I was so ashamed for having hated my heritage and scorning my mother's efforts. Then I entered high school, went to VN every summer, fell in love with the country, and went through my "vI3t PryDe" phase, which we're not gonna talk about ever.

To this day, I still experience a hot flush of shame whenever I think about my "white" period. Luckily, the only "white" thing I committed to was Lunchables. And that was bound for failure anyway; seriously, have you ever eaten Lunchables? Everything tasted like cardboard.

These days, I'm pretty damn proud to be Vietnamese. Phở, thịt quay, gỏi gà, bánh cuốn, bánh mì. (omg, bánh mì, I love you.) And Au-Co, the goddest, the mother of Viet Nam. When Vietnamese elders ask me if I knew what my name meant, I always scoff and say, "Do I? Do I? Why, HECK YAH I DO." (I don't actually say that. I'm very polite.)

I don't know how to gracefully end this post so basically, "To thine own self be true." (Shakespeare)

(Winter 2012)

[]

ĐÃ CÓ LẦN TÔI TỰ GHÉT MÌNH GHÊ LẮM; TÔI CHỈ MUỐN LÀ MỘT NGƯỜI MỸ TRẮNG THÔI! (TTBG chuyển Việt ngữ)

Mẹ tôi khởi sự xếp vào hộp bữa ăn trưa cho tôi khi tôi mới lên lớp Sáu. Mẹ tỏ ra rất hứng thú theo điều đó. Bà mua những cái hộp nhỏ bằng nhựa với cái túi đựng thức ăn màu tím. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Mẹ sửa soạn nào rau, nào thịt, nào tôm, những thức ăn VN ngon nhất, cho vào hộp. Và luôn luôn nhắc, "Mẹ đã thêm nước mắm vào cho con rồi đó nghe!"

Nhưng khi ngồi xuống cạnh lũ bạn trong trường, mở nắp hộp ra thì tất cả bọn chúng đều cùng lúc đưa tay lên che mũi. Ewwwwwwww, mùi gì thế? Tôi nhớ mình khựng đi một chút, rồi đóng nắp hộp lại, giả vờ tỏ ra như mình không thấy đói. Vài tuần kế tiếp, tôi ăn lén thức ăn của mình trong nhà vệ sinh, hoặc đa phần là nhịn đói. Khi mẹ tôi biết ra rằng tôi chẳng ăn những thức mang theo, bà lại hỏi tôi muốn ăn gì. Cái tôi muốn là ăn những gì Mẹ nấu bởi bà là tay đầu bếp giỏi nhất thế giới. Nhưng điều tôi đáp lại là "Con muốn Lunchables". Và Mẹ đi mua ngay cái đó cho tôi.

Thực sự tôi không thích ăn Lunchables bởi vì nó rất bô (sẽ làm mình phát béo). Tôi muốn nó chỉ vì muốn mình là một đứa Mỹ trắng. (Trẻ con thì có thể khôn nạn như thế.) Cái tên của tôi cứ mãi bị gọi trại thành ra là Alcohol, Cocoa, Opi, Ow-Cootie... một danh sách dài thòng. Tôi thật mệt khi cứ bị chúng bảo tôi dạy chúng các câu chữ thề bằng tiếng Việt, hoặc dịch các cái tên của chúng như "Jimmy" hay "Michelle" ra tiếng Việt. Tôi cũng thật mệt khi cứ bị lũ bạn kéo mắt chúng lên để thành mắt hý, hoặc nói lảm nhảm cái gì đó như thể chúng đang nói tiếng Việt với tôi.

Cho nên với tài trí trong cái óc lô gíc bé nhỏ của một đứa trẻ, tôi nghĩ rằng giải pháp duy nhất là trở nên một người Mỹ trắng càng nhiều càng tốt. "Trắng" có nghĩa là "bình thường", "bình thường" có nghĩa là "ngẫu"; "ngẫu" có nghĩa là "nhiều bạn". Điều "trắng nhất" tôi tự cho rằng có thể với tới chính là Lunchables. Nhưng dù vậy tôi cũng không thể thấy ngon khi ăn nó bởi vì tôi rất mắc cỡ vì đã ghét giông giống tôi và khinh thường những cái cố gắng của mẹ tôi.

Khi lên Trung học, đi về VN mỗi mùa hè, tôi đâm yêu thích xứ sở VN, và thông qua được cái giai đoạn "v13t PryDE" mà tôi sẽ không bao giờ nói đến.

Cho tới ngày nay, tôi vẫn còn đỏ mặt xấu hổ bất cứ lúc nào nghĩ lại thời kỳ "trắng" ngày đó. May là cái "trắng" tôi dính vào chỉ là Lunchables. Và cũng

rất hạn chế khi dùng nó; thật sự, bạn có bao giờ thử ăn Lunchables chưa? Mọi thứ có mùi vị như thức ăn làm bằng giấy.

Bây giờ, tôi rất hạnh diện là người VN. Phở, thịt quay gói gà, bánh cuốn, bánh mì. (omg, bánh mì, tôi rất thích). Và cái tên Âu Cơ, nữ thần, mẹ VN. Khi nghe những người Việt lớn tuổi hỏi không biết tôi có biết ý nghĩa cái tên đó không, tôi luôn luôn cười nhẹ và đáp: “Con hả? Con hả? Ủi chà chà! Tại sao?” (Thực tình thì tôi không nói như thế. Tôi là đứa rất lễ phép mà).

Tôi không biết làm sao kết thúc bài này cho hay, nhưng tóm lại là "Phải thật với chính mình" (theo lời nói của Shakes-peare).

(Mùa đông 2012)

[]